

Silenci

Un relat de: [Somiadora Emboirada](#)

Amb el marc d'una velada, dos figures s'aprecien en un racó. Qualsevol persona que veiés aquella situació interpretaria dos persones, amigues, companyes, intercanviant algun tipus de confidències. Però ell no veié tan sols dos persones intercanviant confidències. Ell anava més enllà. Volia descobrir el que es coïa entre les dos. Els gestos amb les mans, la posició de les cames i del cos, la mirada perpètua l'un a l'altre. S'assegué i seguí mirant. La conversa no semblava tenir un caire prohibit, tot semblava normal. Quan portava una estona observant, aprecià la brillantor que es desprenia dels ulls de la noia, una brillantor que no cessava en cap moment. El noi no es treia el somriure dels llavis. L'home obrí la mirada i observà la parella de lluny, i veié una situació normal en una nit com aquella. Quan hi apropava la vista, se li disparaven totes les sospites. Es girà per veure si algú més se n'havia adonat, però no, ningú més. Continuà la investigació i s'apropà als dos rostres amb la mirada. La cosa havia canviat. Les figures es miraven fixament, sense dir-se res. De sobte veié que les seves mans estaven als genolls i es tocaven amb el dit petit. És que ningú no se n'adonava? Un moviment quasi inapreciable per a qualsevol altre, menys per a ell. Els dits s'anaven acariciant, i les mirades es clavaven entre elles. I silenci, molt silenci. Va veure que entre els dos hi havia alguna cosa, alguna cosa més que amistat, alguna cosa que trencaria molts esquemes si sortís a la llum. Va deixar de mirar-los, en part, per donar-los aquella intimitat que els havia pres durant uns instants. Es va dir que faria com ells: silenci.